

Chương 495: Rizaira (13) - Thức Tỉnh Master Class

(Số từ: 2862)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:08 PM 17/07/2023

Tôi sợ trận chiến cuối cùng.

Tôi sợ cái ngày mà tôi có thể phải đối mặt với Ellen trong trận chiến.

Ở tình trạng hiện tại, tôi tin rằng mình không phải là đối thủ của Ellen hay con rồng. Vì thế, tôi phải dựa vào Alsbringer để hy sinh mạng sống của mình, đó là lý do tại sao tôi đến Rizaira, tìm kiếm bước tiếp theo.

Bất kể những gì tôi đạt được ở đây, tôi sẽ tham gia vào trận chiến cuối cùng.

Vì vậy, những gì tôi sở hữu không phải là lòng dũng cảm mà là sự kiêu ngạo hoặc bướng bỉnh.

Bởi vì tôi có Alsbringer, mọi hành động của tôi đều không thể tránh khỏi sự kiêu ngạo.

Vì cuối cùng tôi đã quyết định sử dụng Alsbringer nếu mọi thứ trở nên tồi tệ, nên tôi không thể có đủ can đảm thực sự.

"Sợ hãi và kinh hoàng, con không được bỏ rơi chúng. Thay vào đó, con phải đối mặt với chúng trong khi ôm lấy nỗi sợ hãi và kinh hoàng đó. Đó chính là lòng dũng cảm", Luna nói.

Tôi chậm chậm gật đầu đồng ý.

Đó không phải là buông bỏ nỗi sợ hãi hay quên đi nỗi kinh hoàng, mà là ôm lấy chúng và đối mặt với kẻ thù của mình mặc dù cảm thấy sợ hãi và kinh hoàng đến nghẹt thở.

Đó là điều kiện để được chọn bởi Alixion.

Alixion là một Thánh tích tương tự như Alsbringer. Giống như Alsbringer đã chọn một người có thể chết vì thế giới làm chủ nhân của nó, Alixion xuất hiện để đáp lại mong muốn của những người thể hiện lòng dũng cảm thực sự.

Nếu tôi có thể hiểu và thể hiện lòng dũng cảm thực sự trước con rồng ở thế giới khác, liệu

Alixion có xuất hiện trước mặt tôi để đáp lại mong muốn của tôi không?

Nhưng sau đó, điều gì sẽ thay đổi?

"Sức mạnh thực sự của Alixion là gì?"

"Một ngọn giáo thiêng tìm kiếm những kẻ phải đối mặt với những kẻ thù không thể vượt qua bằng nỗi kinh hoàng thực sự nhưng vẫn đứng lên chống lại chúng. Con nghĩ nó sẽ ban cho một người như vậy điều gì? Họ cần gì?"

Đó là một món quà thiêng liêng ban tặng cho những người thể hiện lòng dũng cảm thực sự.

Các điều kiện đã được đáp ứng chưa?

Lòng dũng cảm thực sự, được rút ra từ nỗi kinh hoàng thực sự.

Đó là những gì nó có thể và phải cho.

"Sức mạnh để đối đầu với bất cứ điều gì, bất kể đối thủ."

Những lời của Luna rất rõ ràng.

"Đó là tất cả."

Chiến binh liêu lĩnh đã vượt qua nỗi sợ hãi và kinh hoàng và chống lại kẻ thù của họ không cần gì ngoài sức mạnh.

Alixion cho mượn sức mạnh để đối đầu với bất cứ thứ gì, bất kể kẻ thù là gì.

Cho dù con rồng ở thế giới bên kia mạnh đến đâu, nếu được chọn bởi ngọn giáo thiêng Alixion, người ta có thể có được sức mạnh để chống lại nó.

Theo một cách nào đó, không phải Alixion là Thánh tích tối thượng sao?

***

Nếu tôi được cấp Alixion, tất cả những khó khăn này có thể trở nên vô nghĩa.

Nhưng thật trớ trêu.

Việc biết về Alixion khiến khả năng lấy được nó càng trở nên không chắc chắn.

Dựa vào Alsbringer trong trận chiến cuối cùng không phải là lòng dũng cảm mà là sự kiêu ngạo và bướng bỉnh.

Hy vọng Alixion sẽ tìm thấy tôi trong trận chiến cuối cùng và đứng trước kẻ thù cũng không phải là dũng khí thực sự.

Thay vào đó, bởi vì bây giờ tôi biết rằng Alixion đã phản hồi và lựa chọn dựa trên lòng dũng cảm thực sự, tôi không thể chắc chắn rằng lòng dũng cảm của chính mình có bao giờ trong sáng hay không.

Vô minh thực sự là hạnh phúc.

Đó là một trận đấu hoàn hảo.

Sẽ tốt hơn nếu tôi không biết. Không phải là Luna và Ronan nói với tôi khi tôi không muốn biết; Tôi đã hỏi trực tiếp.

Tôi không nên mong đợi rằng Alixion chắc chắn sẽ là của tôi.

Cố tình sợ kẻ thù và cảm thấy kinh hoàng trong khi cân nhắc bản chất của lòng dũng cảm thực sự cũng là một hành động ngu ngốc.

Nếu Alixion chọn tôi, có thể không có tình huống nào đảm bảo điều đó, nhưng nếu không, tôi vẫn phải đứng trước nó.

Alixion, một Thánh tích mạnh mẽ, hiếm khi xuất hiện trong quá khứ.

Để dự đoán sự xuất hiện của nó sẽ là quá lạc quan.

Ngay cả khi định mệnh có một vai trò quan trọng trong cuộc đời tôi, thì dường như Alixion sẽ không thành hiện thực một cách thuận tiện trong một tình huống thuận lợi.

Vì vậy, tôi tiếp tục với nhiệm vụ của mình.

Tuyệt không có dấu hiệu ngừng rơi.

Trước khi mạo hiểm vào rừng, tôi đã cùng dân làng dọn tuyết đọng trên các mái nhà, bao gồm cả nhà của Ellen và của những người dân làng khác. Rốt cuộc, có những nơi ở Rizaira cần sự hỗ trợ của những bàn tay trẻ trung.

"Reinhardt! Xuống đây uống chút trà gừng đi!"

"Vâng, thưa bà!"

Là khách của họ trong một thời gian dài, đôi khi tôi cảm thấy mình giống như một trong những người dân làng.

Nó khá thú vị.

Bây giờ danh tính thực sự của tôi là Ma vương đã bị phơi bày, không ai đối xử với tôi như trước nữa. Tuy nhiên, nếu đó là những ngày tôi được biết đến với cái tên Reinhardt, kẻ gây rối của Temple, họ sẽ phản ứng thế nào khi thấy tôi được những người lớn tuổi ở nông thôn ưu ái?

Không, thậm chí còn buồn cười hơn khi tưởng tượng Ma vương thực hiện những nhiệm vụ như vậy.

Nếu ai đó phát sóng hành động của tôi như thế này trên khắp lục địa, liệu họ có nhận ra tôi không nguy hiểm như họ nghĩ không?

Ma vương chặt củi, nhổ rễ cây, chăm sóc đồng ruộng và dọn tuyết.

Khi thời gian ở Rizaira kéo dài, tôi có nhiều suy nghĩ khác nhau.

Khi việc dọn tuyết gần như hoàn tất, tôi đi về phía rừng, băng qua ngọn núi phủ đầy tuyết bằng xẻng và cuốc.

Mặc dù thật thú vị khi tôi khẳng khẳng muốn ra đồng vào một ngày khi tuyết dày đến mức khó đi bộ, nhưng tôi thực sự thích thú.

Nhiệm vụ càng đòi hỏi sự tập trung càng cao.

Vì vậy, những tình huống khắc nghiệt đều có lợi cho tôi, và không có lý do gì chúng lại gây bất lợi. Xét cho cùng, ra đồng là một mục tiêu nhưng không phải là mục đích cuối cùng của tôi.

"Chết tiệt."

Tất nhiên, nói thì dễ hơn làm. Nhìn con đường phủ đầy tuyết dẫn đến biên giới Rizaira, con đường cách xa vùng đất đã được khai phá, với bàn chân chìm sâu trong tuyết và con đường mòn biến mất khỏi tầm nhìn, tôi cảm thấy thất vọng.

Nếu tôi sử dụng [Ngọn lửa của Tuesday], tôi có thể làm tan chảy không chỉ con đường phía trước mà còn cả tuyết đã tích tụ trong làng.

Tôi chỉ định nhắm mắt lại và sử dụng nó, nhưng cuối cùng, tôi kiềm chế và bắt đầu lê bước trên tuyết.

Những gì tôi có khả năng, chắc chắn Luna cũng có thể đạt được.

Tôi vẫn không biết ý định và hành động của Nhật Nguyệt Tộc là gì, nhưng Rizaira thường tránh sử dụng sức mạnh bí ẩn trong cuộc sống hàng ngày.

Tôi có thể gọi nó là tự nhiên?

Vì tôn trọng cách sống của Rizaira và Luna, tôi không có ý định sử dụng sức mạnh không thuộc về nơi đó.

Sử dụng [Ngọn lửa của Tuesday] sẽ đơn giản hóa nhiều nhiệm vụ.

Để bắt đầu, tôi có thể làm tan chảy mặt đất đóng băng và bắt đầu khai phá đất đai, vì vậy công việc khai phá đất đai sẽ được hoàn thành ngay bây giờ.

Tuy nhiên, tôi đã chọn không làm điều đó.

Bằng cách kiên cường, tôi đã cố gắng duy trì hiệu quả cực cao của [Tăng cường sức mạnh ma thuật] suốt cả ngày và ngay cả trong khi ngủ.

Đã đi xa đến mức này, tôi không thể dùng đến [Ngọn lửa của Tuesday] chỉ vì sự tiện lợi.

Tôi đã hiểu ra rằng có giá trị không thể phủ nhận khi đối mặt với những bất tiện.

"Hừ."

Ngay cả như vậy.

Nó thực sự không thoải mái.

***

Khi dễ yên, tuyết rơi sẽ từ từ tan chảy và biến thành băng.

Reinhardt cần miễn dọn tuyết và dùng cuốc xẻ lớp băng bên dưới, kiên trì thực hiện công việc tẻ nhạt và tốn thời gian là dọn đường.

Tuyết rơi trên núi trong mùa đông hầu như không tan. Nó thường chỉ tan dần khi mùa tiếp theo đến, biến mất đột ngột vào một ngày ấm áp.

Đó là lý do tại sao, ngay cả khi không có tuyết rơi dày trong vài ngày, tuyết vẫn có thể được tìm thấy trên khắp Rizaira trong suốt mùa đông.

Trong những ngày đó, Reinhardt tiếp tục đi theo những con đường mòn trên núi ngay cả sau khi dân làng đã dọn sạch tuyết trong làng và lũ trẻ đã ngừng chơi ném bóng tuyết. Anh chỉ trở về nhà khi mặt trời bắt đầu lặn.

Ngày biến thành tuần và rồi một tháng trôi qua.

Tốc độ làm việc của anh ấy vẫn chậm.

Cho dù thể chất của anh ta mạnh mẽ đến đâu, trang bị của anh ta có độ bền hạn chế, vì vậy anh ta cần phải điều chỉnh sức mạnh của mình. Bất chấp những điều chỉnh của anh ấy, lưỡi xẻng thỉnh thoảng bị cong hoặc lưỡi rìu bị gãy.

Gần như ở trạng thái xuất thần, Reinhardt liên tục đập xẻng và cuốc xuống đất, cạy đá ra.

Anh ta thực hiện những nhiệm vụ này một cách máy móc trong nhiều ngày như thể anh ta đã quên mất mục đích của mình.

Ngay cả khi mùa đông rút đi và tuyết chất đống trong rừng và núi bắt đầu thảng hoa khi mùa xuân bắt đầu.

Vào ngày hôm đó, khi tuyết đang chờ tan để chờ thời tiết ấm hơn, Luna đã quan sát Reinhardt.

Cô ấy đã theo dõi anh ta chỉ từ phía sau một bước, nhưng Reinhardt hoàn toàn không biết về sự hiện diện của cô ấy.

*Thud!

Cái xẻng dễ dàng xuyên qua mặt đất đóng băng.

*Whack!

Luna lặng lẽ nhìn lưỡi cuốc xuyên qua mặt đất, cắt xuyên qua nó như cắt đậu phụ thay vì va chạm với nó.

"Xin chúc mừng, Reinhardt."

"...?"

Nghe thấy giọng nói bất ngờ từ phía sau, Reinhardt bối rối quay lại.

"Chúc mừng?"

"Đúng."

Luna chỉ vào cái xẻng mà Reinhardt đang cầm.

"Con không phải đã thắng cấp sao?"

Một ánh sáng mana màu xanh phát sáng trên chiếc xẻng trong tay Reinhardt.

"Đây là gì?"

"..."

Reinhardt đã quá tập trung đến mức anh ta thậm chí không nhận ra mình đã vượt qua một rào cản vào một thời điểm nào đó.

Luna mỉm cười khi quan sát thấy Reinhardt đang thẩn thờ nhìn chiếc xẻng trên tay, vẻ mặt hoang mang.

"Thôi cày đi, giờ vô ích rồi."

"..."

Nghe những lời của Luna, Reinhardt quan sát khu vực, vẫn còn bàng hoàng.

Khu rừng rộng lớn gần như đã bị phá sạch hoàn toàn. Reinhardt, người đang kinh ngạc trước thành tích phi thường nhưng khiêm tốn mà anh đã đạt được trong thời gian qua, quay sang Luna.

"Con không thể hoàn thành chút ít còn lại sao?"

"..."

Thay vì vui mừng khi đạt được Master Class, Reinhardt dường như miễn cưỡng hơn khi rời bỏ nhiệm vụ mà anh ta đã được giao chưa hoàn thành.

"Nếu con thực sự muốn làm điều đó, hãy tiếp tục..."

Do những hoạt động bất thường mà anh ấy đã tham gia trong một thời gian dài như vậy, Reinhardt đã phát triển một tính bướng bỉnh độc nhất vô nhị.

"Vậy mẹ mau rời đi đi, mẹ cản đường con."

"..."

*Whack! Whack!

Sau khi thốt ra những lời đó, Reinhardt tiếp tục đào đất mạnh mẽ của mình.

***

Khi đạt đến Master Class, tốc độ làm việc của Reinhardt tự nhiên tăng lên đáng kể.

Được trang bị xẻng và cuốc mạnh nhất, giờ đây anh có thể sử dụng toàn bộ sức mạnh của mình.

Cuối cùng, anh ấy đã hoàn thành phần còn lại của công việc mà anh ấy đã thực hiện suốt mùa đông chỉ trong một ngày, phá vỡ và cắt xuyên qua mặt đất đóng băng.

Do đó, hướng dẫn của Luna về việc cày ruộng như một phương tiện để tập trung tâm trí, để đáp lại câu hỏi của anh ấy, giờ đã hoàn thành.

Niềm vui khi trở thành Master Class.

Thành thật mà nói, anh không chắc lắm.

Anh ấy không biết khi nào điều này đã trở thành có thể.

Anh ta đã nhảy qua tường chưa, nếu có?

Reinhardt ngây người nhìn dòng mana màu xanh xoay quanh chiếc nĩa mà anh ta cầm.

Anh ta không thể thực sự cảm nhận được bất kỳ thay đổi đáng kể nào, nhưng chắc chắn anh ta đã trở nên có khả năng truyền [sức mạnh ma thuật] cho các đồ vật mà anh ta cầm.

Trở trêu thay, anh ấy lại sử dụng kiếm nhiều nhất, nhưng anh ấy đã đạt đến Master Class khi đang đào và cầm cuốc.

Xét về kiếm thuật, có lẽ những thuật ngữ như “Bậc thầy của vạn dòng suối” có thể được áp dụng?

"Xin chúc mừng, Reinhardt."

"À, vâng... Cảm ơn..."

Reinhardt lúng túng đáp lại những lời của Ronan.

"Cảm ơn? Bọn ta không dạy con bất cứ điều gì. Con tự mình tìm ra tất cả."

Luna nhận xét trong khi lặng lẽ ăn bánh mì, và Ronan gật đầu đồng ý.

Có lẽ anh không nên biết ơn.

Luna đã không thực sự dạy anh bất cứ điều gì trực tiếp.

Cô cho anh ăn, đặt anh lên giường, thỉnh thoảng nói chuyện mơ hồ, nhưng nghiêm túc mà nói, không thể nói là cô trực tiếp dạy dỗ anh.

Arta đã dạy anh nhiều hơn thế.

Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa là anh không học được gì từ họ.

Ronan chỉ thảo luận về ngọn lửa của trái tim.

Luna chỉ đề cập đến một vài từ về cảm xúc của mình.

Những ý tưởng như vậy thiên về tư duy hơn là những lời dạy thực tế.

Có phải anh đã quên nỗi thống khổ của mình?

Không thực sự.

Anh ấy đã giải quyết được những cảm xúc phức tạp của mình chưa?

Không, cũng không phải thế.

Luna và Ronan tuyên bố rằng họ đã không dạy anh ta bất cứ điều gì.

Tuy nhiên, anh ta không thể nói rằng anh ta đã không thực sự học được bất cứ điều gì.

Khoảng thời gian anh dành cho hai người này và những ngày ở Rizaira không thể chỉ được coi là anh được cho ăn ở trong khi trải qua khóa huấn luyện cá nhân.

Khi Luna ăn bánh mì của mình, cô ấy nói chuyện với Reinhardt, người đang chìm đắm trong những suy nghĩ phức tạp.

"Chúng ta sẽ tập hợp dân làng."

"..."

"Đêm nay sẽ rời đi."

Không phải trời đã tối rồi sao? Anh ấy không thể ở lại thêm một ngày sao?

Đó không phải là một lựa chọn.

Yêu cầu một điều như vậy sẽ là thú nhận nỗi sợ hãi của anh ấy khi quay trở lại thế giới.

Anh ấy không thể trì hoãn việc đối mặt với những thay đổi đã xảy ra trong thời gian anh ấy vắng mặt. Anh không thể nán ná lâu hơn nữa, dù chỉ một ngày.

Vì vậy, Luna đã cố gắng đuổi anh ta đi nhanh chóng trước khi anh ta trở nên yếu đuối, sau khi đã đạt được mục tiêu của mình. Tiến anh đi vội vàng không phải vì lợi ích của cô mà là vì lợi ích của anh.

Đó hẳn là dòng suy nghĩ của cô ấy.

Vẫn là.

Tuyên bố vô cảm đó.

Đau lòng.

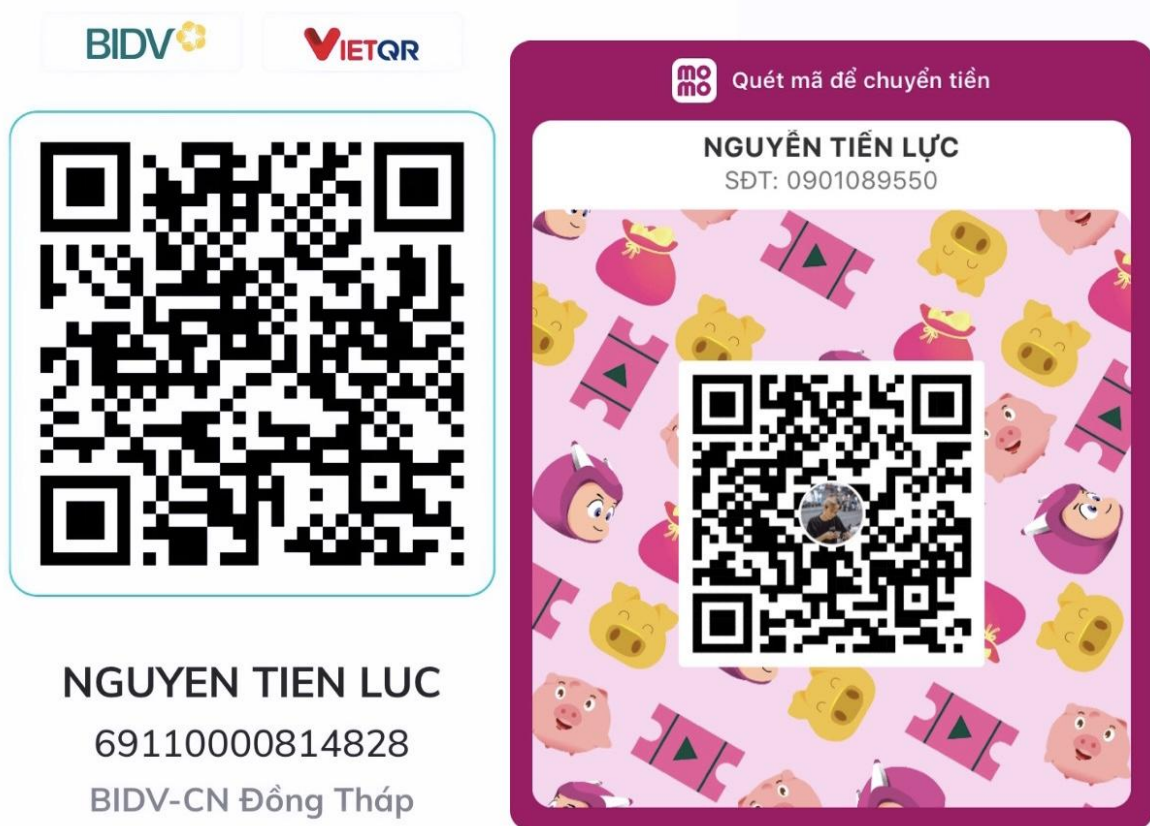
Một thỏa thuận tuyệt vời.

Khá tốt một chút.

Đau lòng.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading